

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Heleny Konečné ve věci

navrhovatelů: a) S. H.
b) J. T.
c) J. T.
všech zastoupených Mgr. Luďkem Šikolou, advokátem advokátní kanceláře Doucha Šikola advokáti, s. r. o.
se sídlem Mezibranská 7, Praha

proti
odpůrci: obec
se sídlem 2, 517 61 Rokytnice v Orlických horách
zastoupenému JUDr. Jaroslavem Poláčkem, advokátem
se sídlem náměstí Republiky 53, Pardubice

za účasti: Ing. arch. J. V.

v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy, vydaného pod č. 1/2017, schváleného zastupitelstvem obce dne 8. června 2017,

takto:

- I. Opatření obecné povahy, schválený zastupitelstvem obce dne 8. června 2017 usnesením č. 3/2017, který nabyl účinnosti dne 24. června 2017, se ke dni právní moci tohoto rozsudku zrušuje, a to v té jeho části, ve které byl pozemek p. č. XA v k. ú. v části vymezené v geometrickém pánu č. 616-37/2018, PGP-722/2018-607(který je nedílnou

součástí tohoto rozsudku), pod pracovním p. č. XB, začazen pod funkční využití plochy „DS“ – dopravní infrastruktura silniční.

- II. Opatření obecné povahy, schválený zastupitelstvem obce dne 8. června 2017 usnesením č. 3/2017, který nabyl účinnosti dne 24. června 2017, se ke dni právní moci tohoto rozsudku zrušuje, a to v té jeho části, ve které byla návrhová plocha ZB16 zařazena pod funkční využití plochy „BV“ – bydlení venkovské.
- III. Opatření obecné povahy, schválený zastupitelstvem obce dne 8. června 2017 usnesením č. 3/2017, který nabyl účinnosti dne 24. června 2017, se ke dni právní moci tohoto rozsudku dále zrušuje v části rozhodnutí o námitce navrhovatelů č. 9.
- IV. Odpůrce je povinen nahradit navrhovatelům náklady řízení ve výši 57 301 Kč k rukám zástupce navrhovatelů, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah návrhu

- 1. Navrhovatelé úvodem uvedli, že jsou podílovými spoluvlastníky nemovitostí zapsaných na LV vedeném pro katastrální území, a to konkrétně pozemků p. č. XC a p. č. XD – druh pozemku trvalý travní porost, a dále zastavěného pozemku p. č. st. XE, jehož součástí je stavba č. p. XF – objekt k bydlení. Všechny uvedené nemovitosti byly přímo dotčeny vydáním opatření obecné povahy a navrhovatelé mají za to, že byli na svých právech opatřením obecné povahy zkráceni. Tyto skutečnosti dle nich dokazují jejich aktivní procesní legitimaci k podání daného návrhu.
- 2. Navrhovatelé dále upřesnili, že dne 8. 6. 2017 vydalo zastupitelstvo obce formou opatření obecné povahy č. 1/2017. Dne 9. 6. 2017 bylo veřejnou vyhláškou oznámeno vydání napadeného územního plánu a dne 24. 6. 2017 nabyl napadený územní plán účinnosti (dále také jen „Územní plán“ nebo „ÚP“).
- 3. Výše uvedený Územní plán navrhovatelé napadají v částech vymezujících:
 - A) funkční využití plochy dopravní infrastruktury silniční (DS) na pozemku p. č. XA v k. ú. v části vymezené v geometrickém plánu č. 616-37/2018, PGP-722/2018-607 pod pracovním p. č. XB, a s tím související rozhodnutí o námitce č. 9 (dále též „napadená část A.“).
 - B) funkční využití plochy ZB16 pro bydlení venkovské (BV) na pozemku p. č. XG v k. ú., a s tím související rozhodnutí o námitce č. 9 (dále též „napadená část B.“).
- 4. Dále návrhová tvrzení postupně rozvedli k jednotlivým návrhem napadeným částem předmětného Územního plánu.
- 5. Pokud jde o napadenou část A, tuto navrhovatelé konkretizovali tak, že samotný pozemek p. č. XA, na kterém je vymezen koridor DS, je ve vlastnictví České republiky a spravuje jej Státní pozemkový úřad a je v katastru nemovitostí veden jako druh pozemku „ostatní plocha“ se způsobem využití „ostatní komunikace“. Obdobně je využití tohoto pozemku vymezeno i v napadeném Územním plánu. Ve skutečnosti však tento pozemek dlouhodobě jako cesta užíván není (v napadené části), a to přinejmenším již od roku 1953. V terénu je skutečná dopravní cesta obsluhující danou lokalitu přinejmenším od roku 1953 posunuta cca o 15 m východním směrem (dál od domu navrhovatelů), kde vede z

podstatné části po pozemku navrhovatelů p. č. XD (dále též „stávající cesta“). Tento stav představuje dlouhodobý všeobecný konsensus, ze kterého vyplývá právní status skutečné cesty jako tzv. veřejné cesty. Napadený Územní plán na situaci reagoval tak, že pro dopravní infrastrukturu vymezil hned dva souběžné koridory - jeden podle skutečného stavu v terénu (mj. na pozemku navrhovatelů p. č. XB), a druhý o cca 15 m vedle podle stavu v katastru nemovitostí (na pozemku p. č. XA). Navrhovatelé nebrojí proti vymezení koridoru na jejich pozemku p. č. XD podle skutečného průběhu veřejné cesty v terénu, neboť ji respektují jako veřejnou cestu užívanou prakticky od nepaměti. Navrhovatelé však brojí (a v tomto smyslu podali i připomínky a námítky) proti vymezení koridoru silnice na pozemku ČR p. č. XA v napadené části, kde se odchyluje od skutečné dlouhodobé cesty v terénu, neboť takto je koridor budoucí silnice vymezen prakticky v kontaktu s jejich domem č. p. XF na jejich pozemku st. p. č. XE. Umístění silnice tak blízko domu navrhovatelů by podstatně narušovalo stávající rekreační funkce domu a přilehlých nemovitostí, podstatně by byla snížena i jejich užitná či tržní hodnota. V souvislosti s tím napadli i rozhodnutí o jejich námítce proti návrhu ÚP (označené jako námitka č. 9), která obsahovala stejná tvrzení, ale odpůrce se jimi v tomto rozhodnutí vypořádal zcela nedostatečně.

6. Navrhovatelé dále uvedli řadu návrhových námitek, jejichž prostřednictvím se domáhají zrušení Územního plánu, co do jimi napadené a označené části A. S ohledem na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 316/2018-127 (dále také jen „Rozsudek NSS“), který dospěl k závěru, že podstata námitek směřujících do této části ÚP je důvodná a je na místě tuto část ÚP zrušit (v podrobnostech níže, v nalézací části tohoto rozsudku), nepovažuje krajský soud za nutné podrobněji obsah těchto námitek uvádět v popisné části tohoto rozsudku.
7. **Pokud jde o napadenou část B Územního plánu,** zde navrhovatelé napadají část Územního plánu vymezující funkční využití plochy ZB16 pro bydlení venkovské (BV) na pozemku p. č. XG v k. ú. Tato zcela nová zastavitelná plocha je vymezena v okrajové části obce s rozptýlenou zástavbou, prakticky uprostřed louky o ploše cca půl hektaru, která tvoří přirozený kulturní přechod mezi stávajícími domy a lesem (včetně domu navrhovatelů). Tato louka je jedním z prvků, který vytváří chráněný tradiční krajinný ráz s charakterem rozptýlené zástavby, kdy jsou usedlosti obklopeny horskými loukami. Napadená plocha bydlení ZB16 podstatně rozšiřuje stávající zastavitelné plochy v blízkém okolí nemovitostí navrhovatelů, a to způsobem, který dané území nemůže unést. Rozšíření zastavitelné plochy nutně povede k nárůstu dopravy, což se negativně projeví nárůstem hluku, prašnosti a emisí výfukových plynů z provozu na cestě vedoucí přes pozemky, resp. v těsné blízkosti domu navrhovatelů, což povede ke snížení užitné a tržní hodnoty jejich nemovitostí. I tato druhá napadená část Územního plánu tedy významně zasahuje do právní sféry navrhovatelů.
8. I v tomto případě navrhovatelé uvedli řadu návrhových námitek, jejichž prostřednictvím se domáhají zrušení Územního plánu co do jimi napadené a označené části B. Pro lepší přehlednost a orientaci soud jednotlivé návrhové body očísloval.

B.1.

9. **Námítky navrhovatelů proti vymezení plochy ZB16 nebyly řádně vypořádány.**
10. Ve svých námítkách a též i v připomínkách navrhovatelé jako základní argument proti vymezení nových ploch pro bydlení BV v blízkém okolí jejich nemovitostí namítali

skutečnost, že návrh Územního plánu neplní cíle a úkoly územního plánování, neboť v řešeném území byly již v minulosti vymezeny jiné zastavitelné plochy, které dosud nebyly zastavěny.

11. Ve vypořádání jejich námítky č. 9 (str. 171 až 172 napadeného územního plánu) absentují věcné důvody, proč je výše uvedená námitka navrhovatelů považována za chybnou. Uvedené nelze považovat za řádné vypořádání námítky ve smyslu § 68 odst. 3 ve spojení s § 174 odst. 1 správního řádu. Jediný věcný argument, kterým se pořizovatel podle všeho řídil při řešení námítky navrhovatelů, je uveden v závorce (str. 171 dole): *„Lze tedy konstatovat, že návrh vymezených ploch nemůže poškodit přírodní území předmětné horské lokality a je v souladu s cíli územního plánování (nejedná se o změnu územního plánu, ale o nový územní plán, po vydání územního plánu bude stávající ÚPSÚ zrušen, resp. pozbude platnosti).“*
12. Výše citované odůvodnění pořizovatele patrně naráží na § 55 odst. 4 stavebního zákona, který v době vydávání napadeného Územního plánu zněl: *„Další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.“* V minulosti judikatura řešila problém, zda se toto ustanovení uplatní i při pořizování nového územního plánu a dospěla k závěru, že nikoli, a proto patrně byla námitka navrhovatelů vypořádána výše citovaným způsobem. Ovšem skutečnost, že se § 55 odst. 4 stavebního zákona neuplatní při pořizování nového územního plánu, nezabavuje pořizovatele obecných povinností ve vztahu k ochraně nezastavěného území, které se uplatní i při pořizování nového územního plánu. Rozdíl oproti změně územního plánu totiž spočívá pouze v tom, že při změně územního plánu je třeba nemožnost využití zastavitelných ploch a potřebu vymezení nových prokázat, zatímco při pořizování nového územního plánu postačí tyto skutečnosti pouze odůvodnit.
13. Z výše uvedeného vyplývá, že vypořádání námítky navrhovatelů mělo správně obsahovat věcné vysvětlení, proč Územní plán vymezuje *„nové zastavitelné plochy v situaci, kdy v řešeném území existují zastavitelné, ale nezastavěné plochy.“*, a nestačilo pouze odkázat na to, že nejde o změnu územního plánu, ale o nový územní plán, jak je to provedeno na str. 171 odůvodnění napadeného Územního plánu.

B.2.

14. **Napadený Územní plán neodůvodňuje dostatečně vymezení plochy ZB16 jako nové zastavitelné plochy.**
15. Napadený Územní plán formálně obsahuje kapitolu nazvanou *„Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch“* (bod II/g, str. 129 až 132 napadeného Územního plánu). Zde jsou deklarovány určité obecné základní principy, na základě kterých byly v řešeném území vymezovány nové zastavitelné plochy. Je zde též pojednáno o populačním vývoji obce, včetně srovnávací tabulky (na konci kapitoly). V kapitole je i tabulka obsahující počty využitelných proluk v zastavěném území s funkcí BV (12), počty neobydlených domů (14) a bytů (52) a počty nových zastavitelných ploch. Ovšem v žádné části této kapitoly se nenachází nic, co by bylo možné materiálně považovat za *„Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch“*. V této kapitole jsou pouze věcné informace, ale žádné *„vyhodnocení účelného využití a potřeby vymezení“* ve smyslu

správného uvážení. V řešeném území totiž ve skutečnosti žádná reálná potřeba vymezení nových zastavitelných ploch, souladná s cíli a úkoly územního plánování, není.

16. Navrhovatelé namítají, že v celé kapitole II/g na str. 129 až 132 napadeného Územního plánu nelze nalézt nic, co by skutečně materiálně odůvodňovalo „*potřebu vymezení zastavitelných ploch*“, a tedy ani plochy ZB16. Navrhovatelé rovněž namítají, že žádné takové odůvodnění se nenalézá ani v konkrétním vymezení nové zastavitelné plochy ZB16, tedy ani v textu na str. 14, 17, 84 a 89 napadeného Územního plánu. Odůvodnění údajným umístěním v „proluce“ je předmětem bodu B.3 návrhu. Vymezením napadené části B byl tedy porušen § 53 odst. 5 písm. f) ve spojení s § 18 a 19 stavebního zákona, zejména s ohledem na zásadu ochrany nezastavěného území.

B.3.

17. Vymezení plochy ZB16 je založeno na chybném vyhodnocení řešeného území jako „*proluky*“.
18. Kvalifikace prostoru vymezení plochy ZB16 jako „*proluky*“ je chybným vyhodnocením stavu území a tedy porušením § 19 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a § 3 správního řádu. V návaznosti na to je chybné a nezákonné též odůvodnění vymezení plochy ZB16 a vypořádání námitek navrhovatelů.
19. Napadená plocha bydlení ZB16 na pozemku p. č. XG je vymezena v okrajové části obce s rozptýlenou zástavbou, prakticky uprostřed louky o ploše cca půl hektaru, která tvoří přirozený kulturní přechod mezi stávajícími domy a lesem (včetně domu navrhovatelů č. p. XF na st. p. č. XE). Tato louka vytváří právě onen chráněný tradiční krajinný ráz s charakterem rozptýlené zástavby, kdy jsou usedlosti obklopeny horskými loukami (viz výkresy napadeného Územního plánu). Takový prostor lze jen stěží nazvat „*prolukou*“ ve smyslu stavebních předpisů, přičemž samotný napadený Územní plán pojem „*proluka*“ nijak nedefinuje a požívá tento pojem u různých ploch dle potřeby různým způsobem.
20. Pojem „*stavební proluka*“ není stavebním zákonem definován. Napadený Územní plán měl možnost pojem „*proluka*“ autonomně definovat, avšak neučinil tak (tento nedostatek vytýkala i Agentura ochrany přírody a krajiny ČR - Správa CHKO Orlické hory, ve stanovisku č. j. 02094/VC/16 ze dne 27. 9. 2016).
21. Ať už je pojem „*proluka*“ chápán jakkoli, nová zastavitelná plocha pro venkovské bydlení ZB16 na pozemku p. č. XG, jejíž vymezení navrhovatelé napadají, nebyla Územním plánem do zastavěného území zahrnuta a nebyla tedy považována za „*proluku*“ ve smyslu § 58 stavebního zákona. V rozporu s tím je však v napadeném Územním plánu jako „*proluka*“ označována a je takto odůvodňováno i její vymezení. Dle navrhovatelů tedy není tedy zřejmé, co má vlastně odůvodnění „*prolukou*“ v případě napadené plochy ZB16 znamenat (a proto navrhovatelé rovněž namítli, že odůvodnění vymezení plochy ZB16 je neurčité a nepřezkoumatelné). Odůvodnění pojmem „*proluka*“ má pro plochu ZB16 ten význam, že její vymezení pak na první pohled působí jako souladné s obecnými principy Územního plánu preferujícími využívání proluk. Ve skutečnosti tak tomu ovšem není a odůvodnění je zavádějící.

B.4.

22. Vymezení plochy ZB16 je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, nerespektuje požadavek ochrany krajinného rázu a proporcionality.

23. V návaznosti na výše uvedené navrhovatelé namítli, že vymezení plochy ZB16 nerespektuje požadavek proporcionality právní regulace a je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Základní úskalí je v tom, že vymezení plochy ZB16 není v napadeném Územním plánu věcně odůvodněno ničím jiným, než že se jedná o „proluku“ a že navazuje na stávající zastavěné území.
24. Podle názoru navrhovatelů vymezení plochy ZB16 nerespektuje ochranu krajinného rázu dle § 12 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny. Ve vypořádání příslušné námítky navrhovatelů je uvedeno, že plocha ZB16 byla navrhována od samého počátku procesu pořizování Územního plánu, že se k jejímu vymezení vyjádřily dotčené orgány, a že citlivé krajinářské řešení zajišťují příslušné regulativy (viz str. 172 napadeného Územního plánu). To všechno jsou ovšem pouze formální procesní důvody, ale materiální věcný důvod samotného vymezení plochy ZB16 nikde v napadeném Územním plánu uveden není.
25. Problém je dle názoru navrhovatelů v tom, že i kdyby se v případě plochy ZB16 jednalo o „proluku“ a i kdyby byla vymezena z potřeby vlastníka pozemku, pak by to samo o sobě ještě nijak neodůvodňovalo, proč zrovna zde, na rozsáhlé horské louce, má veřejný zájem na ochraně nezastavěného území (vyjádřený zejména v § 18 odst. 4 stavebního zákona), zdůrazněný přítomností CHKO Orlické hory a tradičním charakterem rozptýlené zástavby, ustoupit potřebě vymežit novou zastavitelnou plochu do nezastavěného území. Neodůvodňuje to ani skutečnost, že plocha ZB16 navazuje na stávající zastavěné území, jak je uvedeno ve vypořádání námítky. Jinak řečeno, z napadeného Územního plánu nelze vyčíst, jakým způsobem byl veřejný zájem na ochraně nezastavěného území poměřován s jiným, blíže neuvedeným, zájmem, ať už veřejným či soukromým, který vedl k vymezení nové zastavitelné plochy ZB16.
26. Za výše popsaných okolností navrhovatelé namítají též nesplnění požadavku na proporcionalitu právní regulace, neboť z Územního plánu nelze zjistit, proč by na ploše ZB16 mělo krajinářsky hodnotné nezastavěné území ustoupit potřebě bydlení. Všechna příslušná vyjádření a stanoviska dotčených orgánů jsou v tomto směru nesprávná a nezákonná.
27. S ohledem na vše výše uvedené navrhovatelé navrhli, aby krajský soud napadené opatření obecné povahy zrušil v částech A. a B., jak jsou specifikovány výše, a v části rozhodnutí o námitce navrhovatelů.

II. Vyjádření odpůrce

28. Ze stejných důvodů jako nebyl podrobně popisován obsah návrhových námitek ohledně **námítky A.** návrhu (viz shora), nepovažuje krajský soud za důvodné popisovat ani obsah vyjádření odpůrce k této části návrhu.
29. **K námitce B.** odpůrce sdělil, že v konkrétní lokalitě nenastává kolize navrhované zastavitelné plochy ZB16 s žádnými jinými zásadními limity a hodnotami v okolí. Přijaté řešení vyváží podmínky pro reálnou populační stabilizaci obce.
30. Termín „proluka“ v odůvodnění Územního plánu je užíván ve vazbě pro rozvolněnou zástavbu, nejedná se o stavebnětechnický termín proluky, který je výhradně užíván v rámci souvisle zastavěného území.

31. Lokalizace plochy ZB16 téměř uprostřed louky svědčí o snaze zpracovatelů Územního plánu zohlednit historicky založenou strukturu rozvolnění zástavby v lokalitě, která respektuje dostatečný odstup od dalších usedlostí včetně možnosti umístění pouze jednoho jediného objektu.
32. Připomněl, že v daném případě se jedná o nový územní plán, nejde o změnu předchozího, zastupitelstvo obce tedy není vázáno podobou předchozího územního plánu. Vymezení zastavitelných ploch v Územním plánu je dostatečně vysvětleno a odůvodněno. Vymezení je provedeno v souladu s vyjádřeními všech orgánů.
33. Dodal, že lokalita Betlém je dlouhodobě zasažena protichůdnými zájmy na využití území, obtížně se hledá řešení dohodou zúčastněných stran. Tvorba Územního plánu byla odborně i časově náročná, výsledný dokument je kvalitním podkladem o změnách v území a slouží k udržitelnému rozvoji obce.
34. Odpůrce proto navrhl, aby návrh byl zamítnut.
35. Toto své vyjádření odpůrce doplnil ještě podáním ze dne 8. 8. 2018, v němž zdůraznil, že na přijetí napadeného Územního plánu se podílela celá řada subjektů a to od zpracovatele Územního plánu přes Správu CHKO Orlické hory, zpracovatele SEA posouzení, Městského úřadu. Byl zpracován i s přihlédnutím k vyhodnocení jeho vlivů na udržitelný rozvoj území a dopad na životní prostředí. K podání přiložil Vyjádření Městského úřadu, odboru výstavby a životního prostředí, ze dne 4. 7. 2018 a Vyjádření zpracovatele územního plánu REGIO projektový ateliér s.r.o. ze dne 3. 7. 2018.

III. Replika navrhovatelů

36. Navrhovatelé v podání ze dne 17. 8. 2018 polemizovali s jednotlivými částmi jak původního vyjádření odpůrce k návrhu, tak doplnění vyjádření ze dne 8. 8. 2018. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby všechny jednotlivé repliky k jednotlivým tvrzením odpůrce podrobně vypisoval. Ostatně účastníkům řízení je obsah tohoto podání dobře znám.
37. V obecné rovině postačí konstatovat, že navrhovatelé řadu tvrzení odpůrce považovali za dodatečné odůvodňování napadeného opatření obecné povahy, některá považovali za nesrozumitelná.
38. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

IV. Jednání soudu dne 25. 9. 2016

39. Při jednání soudu dne 25. 9. 2016 odkázali účastníci řízení na obsah svých písemných podání a zůstali na svých stanoviscích a procesních návrzích.

V. Původní rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti navrhovatelů

40. O návrhu rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 75/2018-186, kterým jej zamítl (dále také jen „Původní rozsudek KS“). Pokud jde o důvody, které k tomu soud vedly, odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku.
41. Na základě kasační stížnosti navrhovatelů Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek rozsudkem ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 316/2018-124, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvody tohoto postupu jsou obsaženy v odůvodnění Rozsudku NSS,

krajský soud na ně na tomto místě toliko odkazuje, když v podrobnostech a konkrétnostech se k nim bude vracet níže v nalézací části.

VI. Stanoviska navrhovatelů a odpůrce k Rozsudku NSS

42. Navrhovatelé se po vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení v podání ze dne 16. 5. 2022 pouze ve stručnosti odkázali na všechna svá dosavadní vyjádření ve věci s tím, že nemají návrhy na doplnění dokazování.
43. Odpůrce se k Rozsudku NSS vyjádřil nejprve v podání ze dne 2. 5. 2022
44. K otázce silniční dopravní infrastruktury uvedl, že v dané otázce zřejmě došlo k nedorozumění, neboť Územní plán obce vychází z návrhu pouze jedné cesty, a to cesty, která je vyježděná a nachází se mimo budovu navrhovatelů. Původní katastrální cesta (tzv. „původní cesta“) je na pozemcích a v majetku Pozemkového úřadu.
45. Jediným komunikačním řešením podle Územního plánu je cesta po fakticky vyježděné trase. Tento průběh cesty byl schválen zastupitelstvem obce. Zastupitelstvo obce nepřijalo žádné jiné řešení, a to ani alternativní a to již z toho důvodu, že tzv. „původní cesta“ nebyla nikdy v majetku obce.
46. Podle odpůrce v případě posouzení věci Nejvyšším správním soudem došlo k nedorozumění nebo nesprávnému výkladu. Žádné alternativní řešení dopravního koridoru v Územním plánu není řešeno. Je skutečností, že vyježděná cesta vede přes pozemky v soukromém vlastnictví jiných občanů, případně státu. Pokud jde o „původní cestu“ na pozemcích Pozemkového úřadu, tato cesta se fakticky dlouhodobě nepoužívá, je místy zarostlá náletem a stromy. Odpůrce zdůraznil, že přes faktické označení v katastru nemovitostí není tento dopravní koridor v žádném případě sjízdný a nemůže sloužit jako cesta. Pokud není zarostlá stromy, nebo náletem, je zarostlá travou. Je skutečností, že vlastníci sousedních pozemků si mnohdy o nevyužívanou část této cesty, která přiléhá k jejich pozemkům, své pozemky fakticky rozšířili.
47. Obec ale v žádném případě neuvažuje, že by do budoucna mohla být tato „katastrální cesta“ zprovozněna. Takto neuvažuje dle přesvědčení odpůrce ani Pozemkový úřad, neboť náklady na případné zprovoznění by byly vysoké, případně nerentabilní. Odpůrce však nemá žádný právní nástroj, na základě něhož by mohl provést změnu účelového určení předmětné části pozemku v katastru nemovitostí. Původní katastrální cesta však v podstatě neexistuje. Závěr Rozsudku NSS o existenci duplicitního řešení dopravního koridoru v ÚP tak není správný.
48. Odpůrce se dále vyjádřil k otázce vymezení nové zastavitelné plochy ZB16. O její vymezení požádal vlastník pozemku. K otázce případné zástavby se vyjadřovala Agentura ochrany přírody a krajiny a Správa CHKO. Závěry všech dotčených subjektů se shodovaly v tom, že případná zástavba v předmětné lokalitě vhodně doplňuje ráz krajiny a všechny tyto rozhodné skutečnosti jsou odůvodněny v textové části Územního plánu. Výstavba v této lokalitě je možná, doplňuje krajinný ráz a neodporuje přírodnímu charakteru území.
49. Odpůrce závěrem vyjádřil přesvědčení, že navrhovatelé nejsou k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy v části B aktivně legitimováni. Nemovitosti ve vlastnictví navrhovatelů s předmětným pozemkem nesouvisí a případná navrhovaná

zástavba území je situována za horizontem a z nemovitostí navrhovatelů není a nebude vidět. Odpůrce má za to, že námitkám navrhovatelů nelze vyhovět.

50. V podání ze dne 27. 6. 2022 odpůrce tyto své názory v podstatě zopakoval. Pokud jde o návrhový bod A., uvedl, že se v žádném případě nejedná o variantní stav, jde o návrh nové komunikace. Úvahy Nejvyššího správního soudu o existenci duplicitního dopravního koridoru v Územním plánu nejsou správné, neboť zastupitelstvo obce schválilo pouze jediné řešení a to řešení týkající se cesty v dopravním koridoru, který je vyježděný.
51. K otázce vymezení nové zastavitelné plochy ZB16 uvedl, že Nejvyšší správní soud vytkl formální nedostatky ve zdůvodnění rozsudku krajského soudu. Nejedná se však o žádný zásadní nedostatek, vymezení zastavitelných ploch v Územním plánu je dostatečně zdůvodněno. Územní plán byl přijat v součinnosti s orgány ochrany přírody a jeho tvůrci věnovali pozornost ochraně veškerých přírodních i kulturně historických hodnot v řešeném území.
52. Osoba zúčastněná na řízení se ani po vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení k věci nevyjádřila.

VII. Jednání soudu dne 30. 8. 2022

53. V rámci tohoto jednání odkázal zástupce navrhovatelů na svá dosavadní vyjádření ve věci a v souvislosti s návrhovým bodem A. předložil 4 originální vyhotovení geometrického plánu č. 616-37/2018, PGP 722/2018-607. Jím krajský soud následně provedl důkaz.
54. Zástupce odpůrce ohledně návrhového bodu A. zopakoval své argumenty o nesprávnosti názoru vysloveného k této problematice v Rozsudku NSS. Dle jeho názoru by k realizaci předloženého geometrického plánu měl být dán také souhlas s dělením pozemku.
55. Zástupce navrhovatelů poté ještě uvedl, že s ohledem na skutečnost, že v mezidobí byly v daném katastrálním území pravomocně ukončeny komplexní pozemkové úpravy, došlo k tomu, že pozemek p. č. XG nyní nekopíruje zcela přesně vymezení zastavitelné plochy ZB16, tak, jako tomu bylo v době podání návrhu. V souvislosti s tím upravil znění návrhového bodu B. tak, že se navrhovatelé domáhají toho, aby soud zrušil Územní plán v části vymezující funkční využití plochy ZB16 pro bydlení venkovské (BV) a s tím související rozhodnutí o námitce č. 9.
56. Předseda senátu se poté obrátil na zástupce odpůrce i starostu obce a ti shora uvedenou skutečnost potvrdili. Bylo tak odsouhlaseno, že předmět návrhového bodu B. zůstává stále stejný, jde stále o zastavitelnou plochu ZB16, pouze s tím rozdílem, že ta dříve kopírovala hranice shora uvedeného pozemku a nyní tomu tak již není.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

57. Krajský soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Byl přitom dle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu. O věci usoudil následovně.
58. Krajský soud úvodem stručně konstatuje, že návrhem byl napaden Územní plán vydaný pod č. 1/2017, schválený zastupitelstvem obce dne 8. 6. 2017 usnesením č. 3/2017, který nabyl účinnosti dne 24. 6. 2017. V dané věci tak není pochyb o tom, že daný Územní

plán, který je dle § 43 odst. 4 stavebního zákona opatřením obecné povahy, byl řádně přijat, oznámen a je účinný, stejně tak jako že návrh byl s ohledem na znění § 101b odst. 1 s. ř. s. podán včas.

59. Dále krajský soud předesílá, že všechny nemovitosti zmiňované v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území. Nebude tedy již tuto skutečnost při označování konkrétních nemovitostí pro zjednodušení dále uvádět.
60. Kromě existence opatření obecné povahy, které je možno podrobit soudnímu přezkumu, je bezpochyby naplněna i další podmínka řízení, a to aktivní procesní legitimace navrhovatelů k podání návrhu. Podle § 101a s. ř. s. je oprávněn podat návrh ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech vydáním opatření obecné povahy zkrácen. V daném případě je zřejmé, že navrhovatelům přísluší vlastnické právo k nemovitostem dotčeným ÚP. Tvrzená nezákonnost napadeného Územního plánu pak směřuje právě k problematice funkčního využití ploch, jichž jsou dotčeny pozemky navrhovatelů součástí, respektive, jichž se vymezení té které plochy bezprostředně dotýká, potažmo tedy navrhovatelé namítají, že došlo ke zkrácení jejich vlastnického práva garantovaného čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Od počátku neměl Nejvyšší správní soud nejmenší pochybnost o tom, že tam, kde se opatření obecné povahy může s reálnou pravděpodobností dotknout práva navrhovatele k nemovité věci, je tím založena jeho aktivní procesní legitimace. K tomu srovnej například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Aos 3/2013-30; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz.
61. Krajský soud proto nemůže dát za pravdu odpůrci v tom, že by k podání námítky ohledně napadené části B. Územního plánu nebyli navrhovatelé aktivně legitimováni. Ostatně k takovému názoru bezpochyby dospěl implicitně i Nejvyšší správní soud, pokud zavázal krajský soud povinností se tímto návrhovým bodem (resp. jednou z jeho částí) přezkoumatelným způsobem zabývat [viz bod 83 Rozsudku NSS]. Pokud by dospěl k závěru, že k podání tohoto návrhového bodu nebyli navrhovatelé aktivně legitimováni, jistě by takto nepostupoval, protože by odpadl důvod se tímto návrhovým bodem věcně zabývat.
62. Dále krajský soud uvádí, že navrhovatelé, jak již bylo uvedeno výše, napadají předmětný Územní plán ve dvou rovinách, respektive napadají dvě jeho části, v obou případech pokud jde o funkční využití té které plochy. V obou případech navrhovatelé soudu předkládají řadu návrhových námitek, které de facto míří jak k otázce zákonnosti, respektive nezákonnosti napadených částí Územního plánu, tak k otázce proporcionálního řešení vztahů v území (opět vnímáno optikou napadených dvou částí předmětného Územního plánu).
63. V souvislosti s tím krajský soud považuje ještě za vhodné vytknout před závorku, že proporcionality uspořádání vztahů v územním plánu se může zabývat až za předpokladu, že navrhovatel v průběhu jeho pořizování uplatnil námítky nebo připomínky. Uváděné a contrario plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. 9 Ao 2/2009, dle kterého: „*Námítkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl.*“

s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námitky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.“

64. Je nesporné, že navrhovatelé v průběhu procesu pořizování Územního plánu námitky vznášeli, pro posouzení věci je relevantní jejich námitka ze dne 11. 4. 2017, v Návrhu ÚP označená jako námitka č. 9.
65. Uváděná podmínka, respektive pomyslná vstupní brána, pro možnost soudu vstoupit do věcného přezkumu úpravy vztahů v území, jak byly nastaveny v Územním plánu, včetně jejich vzájemné proporcionality, je tedy splněna.
66. Nejprve se krajský soud zaměří na **návrhovou námitku A**. Problematice v ní nastíněné se Nejvyšší správní soud věnoval v Rozsudku NSS v bodech [59] až [84].
67. A dospěl k jednoznačnému závěru, že „Není sporu o tom, že v souzené věci územní plán obsahuje v místě, kde se nacházejí také nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelů, dvě varianty řešení, jež jsou zamýšleny k témuž záměru, tedy k zajištění dopravní obslužnosti a přístupnosti navazujících ploch. Tyto varianty jsou v rozporované části prakticky vedle sebe s tím, že napadená část A vedoucí po pozemku ve vlastnictví státu parc. č. XA vede v bezprostřední blízkosti pozemku stěžovatelů se stavbou č. p. XF, zatímco druhá z variant se nachází dále od této stavby (cca 15 m od ní) a vede v tomto místě po pozemku stěžovatelů parc. č. XB. Přitom jediným z napadeného územního plánu seznatelným důvodem pro zahrnutí napadené části A do územního plánu byly probíhající a neukončené (v době pořizování územního plánu) komplexní pozemkové úpravy v dané lokalitě, a tedy nejistota o tom, zda po jejich dokončení bude možno právě pozemek ve vlastnictví stěžovatelů, po němž vede stávající cesta, k danému účelu (dopravní obslužnosti a prostupnosti navazujícího území) využít.“
68. V návaznosti na toto zjištění se Nejvyšší správní soud neztotožnil s názorem vysloveným v Původním rozsudku KS, že probíhající komplexní pozemkové úpravy jsou natolik podstatnou skutečností, pro niž lze do územního plánu začlenit varianty řešení dopravní infrastruktury v téže lokalitě (jakkoliv tuto úvahu označil za logickou). Takový výklad podle něj ustanovení § 51 odst. 2 stavebního zákona neumožňuje.
69. Nejvyšší správní soud následně zcela jednoznačně formuloval právní závěr, že Územní plán obsahuje dvě varianty řešení dané části území, a je proto z toho důvodu v napadené části A. nezákonný – viz např. body [69] či [71] či [79] Rozsudku NSS.
70. Ke zrušení této části Územního plánu pak sám nepřistoupil pouze proto, protože současně zavázal krajský soud povinností zabývat se přezkoumatelným způsobem návrhovým bodem B.2. Výslovně pak uvedl, že poté, co krajský soud opětovně učiní závěr o zákonnosti a proporcionalitě napadené části B. Územního plánu, současně Územní plán zruší v rozsahu napadené části A. (viz bod [83] Rozsudku NSS).
71. Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
72. Odpůrce po vrácení věci v dalším řízení namítal, že se jedná o nedorozumění, že Nejvyšší správní soud si obsah Územního plánu nesprávně vyložil, že s obnovením původní cesty

ve vlastnictví státu nebylo nikdy reálně počítáno ani ze strany obce ani ze strany Pozemkového úřadu.

73. Tak tomu ale není. Krajský soud je názoru, že pokud jde o skutkový stav, který plyne ze shora uvedené citace z Rozsudku NSS, popsal jej Nejvyšší správní soud naopak zcela správně a v souladu s obsahem Územního plánu. Ke stejnému závěru ostatně dospěl i krajský soud v Původním rozsudku KS. Není sporu o tom, že navrhovateli označená část pozemku p. č. XA v k. ú. byla Územním plánem zařazena pod funkční využití plochy „DS“ – dopravní infrastruktura silniční. A že ke stejnému záměru (dopravní obslužnost a přístupnost navazujícího území) byl do stejné funkční plochy zařazen i pozemek původní p. č. XB, který se nachází v bezprostřední blízkosti. Na této skutečnosti nebyly způsobilé ničeho změnit ani tvrzení odpůrce obsažená v jeho vyjádřeních po vrácení věci k dalšímu řízení (viz shora).
74. Nejvyšší správní soud se s krajským soudem rozcházel toliko v právním hodnocení tohoto skutkového stavu, tedy zda ten je v rozporu s § 51 odst. 2 stavebního zákona či nikoliv. V tomto směru vyslovil Nejvyšší správní soud, jak plyne z obsahu příslušné části odůvodnění Rozsudku NSS, zcela jednoznačný právní závěr o nezákonnosti této části Územního plánu. A jak už uvedl krajský soud shora, tento závěr je pro něj závazný, kdy současně dodává, že neshledal jediný relevantní důvod, proč by měl s tímto právním závěrem polemizovat či jej považovat za nesprávný.
75. Navrhovatelé předložili originály geometrického plánu, který vyznačil tu část pozemku p. č. XA, ohledně níž navrhovali zrušení jejího začazení pod funkční využití plochy „DS“ – dopravní infrastruktura silniční.
76. Krajský soud zdůrazňuje, že tento geometrický plán, na který odkazuje **výrok I. tohoto rozsudku** (reflektující shora uvedený závazný právní závěr Nejvyššího správního soudu), je nedílnou součástí tohoto rozsudku, přičemž neslouží pro účely vkladu či záznamu toho kterého věcného práva do katastru nemovitostí, ale jde toliko o podklad umožňující přesnou specifikaci té části pozemku p. č. XA, ohledně níž došlo uvedeným výrokem ke zrušení jejího začazení pod funkční využití plochy „DS“ – dopravní infrastruktura silniční.
77. A nyní k návrhové **námítce B**. Ta, jak plyne z popisné části tohoto rozsudku, se člení na 4 námitkové okruhy.
78. Krajský soud se jako na prvou zaměřil na **námítku B. 2**, protože ohledně posouzení její důvodnosti konstatoval Rozsudek NSS, že v Původním rozsudku KS tak krajský soud učinil způsobem nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že krajský soud „je povinen nejprve znovu přezkoumatelně posoudit návrhový bod B.2, tedy námitky o tom, zda územní plán obsahuje odůvodnění potřeby vymezení nové zastavitelné plochy ZB16 a zda tímto vymezením nedošlo k tvrzenému porušení § 53 odst. 5 písm. f) stavebního zákona ve spojení s jeho § 18.“ [viz bod 83 Rozsudku NSS].
79. Dle § 53 odst. 5 písm. f) stavebního zákona ve znění účinném ke dni účinnosti Územního plánu musí být součástí odůvodnění územního plánu kromě náležitostí vyplývajících ze správního řádu zejména vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.

80. Napadený Územní plán pasáž pod názvem „*Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch*“ skutečně obsahuje - kapitola II písm. g), str. 129- 132.
81. V této části odůvodňuje ÚP potřebu vymezení nových zastavitelných ploch mimo zastavěné území obce nejprve určitými obecnými principy – např. souladem mezi dimenzováním ploch na straně jedné a populační velikostí obce, dlouhodobým populačním vývojem či aktuálními demografickými charakteristikami; respektováním historicky utvářené struktury osídlení a vnitřní urbanistické struktury sídel s prioritním využitím zastavěného území; v souvisle zastavěném území návazností ploch na zastavěné území bez vytváření nových izolovaných prvků osídlení v krajině a podobně.
82. Dále tato část ÚP obsahuje pojednání o demografickém trendu v obci (doplněná tabulkou na konci kapitoly, z níž lze mimo jiné zjistit, že největší počet obyvatel měla obec v roce 1890 - 1251, postupně počet obyvatel v obci klesal a v podstatě stále klesá, resp. udržuje se od určité doby na zhruba stejné úrovni, v roce 1991 – 89 obyvatel, v roce 2016 – 83 obyvatel).
83. Územní plán dále obsahuje odhady, kdy se počítá v horizontu zhruba 15 let s maximálním reálným nárůstem populační velikosti obce přibližně na 150 obyvatel. Teoretický odhad celkové „obytné kapacity“ obce při stávajícím zastoupení domovního fondu a úplné realizaci navržených obytných zastavitelných ploch pak činí 417 obyvatel. Současně však je dodáno, že plná realizace všech návrhových ploch není v uvažovaném horizontu 15 let pravděpodobná (předpokládá se zhruba 20- 30 % převis „nabídky“ těchto ploch nad aktuální poptávkou).
84. Další část této kapitoly tvoří tabulka, která rekapituluje Územním plánem nově vymezené zastavitelné plochy včetně maximálního počtu rodinných domů (hlavních objektů), které by na nich mohly být umístěny (včetně plochy ZB16, na níž se počítá s umístěním maximálně jednoho objektu). Tabulka obsahuje rovněž údaje o tom, že podle sčítání LDB v roce 2011 bylo v obci 14 neobydlených domů (z toho 5 rodinných a 7 bytových domů) s 52 neobydlenými byty, využitelných proluk v zastavěném území obce bylo evidováno 12.
85. Dle tabulky zobrazující bilanci celkové obytné kapacity obce je stávající počet rodinných a obytných domů v obci 23, dle Územního plánu pak nově 83.
86. Proti obecně vymezeným principům při vymezování nových zastavitelných ploch nelze ničeho namítat. Stejně tak krajský soud respektuje, a ani navrhovatelé je nezpochybňují, statistická data obsažená v této kapitole ÚP (kterou zhruba z poloviny tvoří právě tato data shrnutá do několika tabulek).
87. Ze shora uvedeného lze uzavřít, že podstatou této kapitoly je odůvodnění poměrně značného nárůstu počtu nově vymezených zastavitelných ploch, resp. počtu nárůstu objektů k bydlení, které by bylo možno na nich umístit, kdy je argumentováno zejména počtem obyvatel, který měla obec v minulosti (byť poměrně vzdálené, v posledních třiceti letech počet obyvatel víceméně stagnuje). Lze rovněž dovodit (byť implicitně), že obec se zřejmě právě tímto snaží o zlomení tohoto trendu a o svůj rozvoj v tomto směru.
88. Takový postup je samozřejmě v obecné rovině přípustný, tuto otázku si je odpůrce oprávněn posoudit v rámci své samostatné působnosti, ovšem musí tak učinit způsobem

zákonným (v mezích stanovených veřejnoprávními předpisy) a musí svůj postup dostatečně odůvodnit.

89. S ohledem na shora uvedené musí dát krajský soud navrhovatelům za pravdu v tom, že, přestože Územní plán formálně kapitulu ohledně vyhodnocení účelného využití zastavěného území a ohledně vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch obsahuje, po stránce materiální tomu tak není.
90. Vyhodnocení účelného využití zastavěného území se totiž kapitola II písm. g) Územního plánu nevěnuje prakticky vůbec. Konstatuje sice, že v zastavěném území obce je řada (12) lokalit umožňujících zástavbu a že v obci je řada (14) neobydlených domů, jak ale je tato skutečnost hodnocena z pohledu účelnosti využití zastavěného území obce se její čtenář nedozví nic. Stejně jako o souvislosti mezi využitím zastavěného území obce a potřebou vymezování nových zastavitelných ploch mimo ně.
91. Smyslem a účelem skutečnosti, že součástí odůvodnění územního plánu má být dle stavebního zákona právě i vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch, je právě řádné a dostatečné odůvodnění toho, proč je nezbytné přistupovat k vymezování nových zastavitelných ploch, ačkoliv by to třeba nebylo nutné (nebo alespoň nikoliv v takovém rozsahu), pokud by byla řádně posouzena a vyhodnocena účelnost dosavadního využití zastavěného území obce.
92. Dle názoru krajského soudu je právě začlenění této problematiky jako povinné součásti odůvodnění územního plánu projevem její důležitosti a závažnosti při tvorbě nového územního plánu. A současně projevem konkretizace jednoho z cílů územního plánování vymezeného v § 18 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož územní plánování chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti, přičemž s ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Poslední věta uvedeného ustanovení pak výslovně stanoví, že zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.
93. Posouzení vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch by mělo obsahovat právě vyhodnocení veřejného zájmu (pokud existuje) na vymezení nových zastavitelných ploch ve vztahu se stavebním zákonem zakotveným veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území.
94. Tomuto požadavku však zůstala předmětná kapitola II písm. g) Územního plánu hodně dlužna. Navrhovatelům musel krajský soud přisvědčit, pokud namítají, že v ní nelze nalézt relevantní skutečnosti, které by materiálně odůvodňovaly potřebu vymezení nových zastavitelných ploch mimo zastavěné území obce, včetně návrhem napadené plochy ZB16.
95. S ohledem na konstantní judikatorní závěry soudů ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17) krajský soud zkoumal, zda odpověď na odůvodnění potřeby vymezení zastavitelné plochy ZB16 neplyne z nějaké jiné části Územního plánu.
96. Dospěl však k závěru, že nikoliv. V kapitole 3.3 Územního plánu (Vymezení zastavitelných ploch) je v jejím úvodu obecně konstatováno, že tyto plochy jsou „vymezeny s ohledem na tradiční strukturu osídlení v regionu a dané lokalitě, prioritně

vyplňují proluky v zastavěném území, popřípadě na ně bezprostředně navazují.“ Na str. 17 je pak v tabulce vymezena přímo plocha ZB16 s tím, že se má jednat o malou zastavitelnou plochu vymezenou v proluce stávající rozvolněné zástavby ve východní části lokality Betlém, přiměřeně má být respektována stávající vzrostlá zeleň v ploše, bude na ní možno umístit maximálně 1 hlavní objekt, nezastavěná část plochy přiléhající k hlavnímu objektu bude využita jako neoplocená zahrada s volným přechodem do krajiny, maximální koeficient zastavěných ploch a zpevněných ploch je 0,14. Zcela shodně je pak tato zastavitelná plocha charakterizována v Odůvodnění ÚP na str. 89. Na str. 84 a 85 (Odůvodnění ÚP) jsou toliko odůvodněny regulativy obsažené u více zastavitelných ploch, konkrétně „maximální počet hlavních objektů“ a „maximální koeficient zastavěných a zpevněných ploch“. Žádná z těchto pasáží Územního plánu shora popsané nedostatky kapitoly II písm. g) ÚP ohledně zastavitelné plochy ZB16 nenapravuje.

97. A nečiní tak ani rozhodnutí o námitce navrhovatelů č. 9, která uvedenou výtku (byť v obecnější podobě) rovněž obsahovala. K náležitostem rozhodnutí o námitce navrhovatelů se krajský soud vyjádří podrobněji v té části odůvodnění tohoto rozsudku, v níž se bude věnovat návrhové námitce B. 1.
98. Krajský soud proto v návaznosti na právní závěr Nejvyššího správního soudu uzavírá, že Územní plán neobsahuje odůvodnění potřeby vymezení nové zastavitelné plochy ZB16, protože rozporu s § 53 odst. 5 písm. f) stavebního zákona ve spojení s jeho § 18 neobsahuje jeho odůvodnění řádné vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.
99. Již jen z toho důvodu, pro nezákonnost této části Územního plánu, musel vyhovět návrhu na zrušení části Územního plánu, ve které byla zastavitelná plocha ZB16 začazena pod funkční využití plochy „BV“ – bydlení venkovské (**viz výrok II. tohoto rozsudku**).
100. Z odůvodnění Rozsudku NSS plyne, že ohledně návrhových námitek B.1, B.3 a B.4 je Původní rozsudek KS přezkoumatelný, zákonnost a správnost závěrů krajského soudu ale Nejvyšší správní soud neposuzoval, protože v kasační stížnosti navrhovatelé namítali pouze nepřezkoumatelnost těchto částí Původního rozsudku KS.
101. Protože se tedy Nejvyšší správní soud nevyjádřil k otázce zákonnosti a správnosti závěrů krajského soudu týkajících se námitek B.1, B.3 a B.4, je dle krajského soudu nutno (bez ohledu na shora uvedený závěr) se znovu zabývat posouzením důvodnosti těchto námitek. Jak ostatně uvedl i Nejvyšší správní soud, poté, co krajský soud vyhodnotí důvodnost námitky B.2, opětovně učiní závěr o zákonnosti a proporcionalitě napadené části B územního plánu [viz bod 83 Rozsudku NSS].
102. Obsah **námítky B. 1** spočíval v argumentaci navrhovatelů, že jejich námitka směřující k vymezení nové zastavitelné plochy ZB16 (označená jako námitka č. 9) nebyla v rozhodnutí o ní řádně vypořádána.
103. Z obsahu rozhodnutí o námitce navrhovatelů (str. 170 až 172 ÚP) plyne, že navrhovatelé namítali, že ÚP nezohledňuje zvýšené nároky na ochranu nezastavitelných ploch a že je v rozporu s cíli územního plánování, pokud vymezuje nové zastavitelné plochy v situaci, kdy v řešeném území existují zastavitelné, ale nezastavěné plochy (viz shora). Výslovně pak brojili proti vymezení zastavitelné plochy ZB16, kdy dle jejich názoru jediným důvodem takového kroku mohla být potřeba vlastníka pozemku, ovšem na úkor kvality

území. Poukazovali na to, že pozemek, na němž byla tato zastavitelná plocha vymezena, není prolukou, ale jde o nezastavěnou louku s výrazným a krajinářsky vysoce exponovaným charakterem území.

104. Krajský soud neopomněl, že v Původním rozsudku KS vyhodnotil toto rozhodnutí jako přezkoumatelné, nadstandardně odůvodněné a tedy správné a dostačující. Přestože ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud tento závěr nesprávným neshledal (protože danou otázku vůbec nehodnotil), byl krajský soud nucen, a to zejména s přihlédnutím k vývoji judikatury správních soudů ohledně dané problematiky (a ostatně potažmo i vzhledem ke shora vyslovenému závěru ohledně důvodnosti návrhové námítky B.2), ke kterému došlo v mezidobí od vydání Původního rozsudku KS, tento svůj původní závěr korigovat a změnit.
105. Námitka ohledně nutnosti ochrany dané lokality s výrazným a krajinářsky vysoce exponovaným charakterem byla vypořádána toliko obecným a nekonkrétním odkazem na Stanovisko AOPK a Stanovisko SEA. Kromě obecných proklamací přičinil odpůrce k podstatě námítky toliko jedinou konkrétnější větu, a to že *„návrh vymezených ploch nemůže poškodit přírodní území předmětné horské lokality a je v souladu s cíli územního plánování (nejedná se o změnu územního plánu, ale o nový územní plán, po vydání územního plánu bude stávající ÚPSÚ zrušen, resp. pozbude platnosti).“* Na podstatu námítky není reagováno. Za dostatečné vypořádání se s danou otázkou nepovažuje krajský soud ani konstatování, že spolu s dalšími regulativy (nízký koeficient 0,14 zastavěných a zpevněných ploch, požadavek v přiměřené míře šetřit stávající vzrostlou zeleň) tak ÚP *„vytváří maximální předpoklad pro krajinářsky citlivé řešení plochy ZB16“*, neboť je rovněž považuje za dosti obecné a povrchní.
106. Námitka ohledně konkrétního vymezení zastavitelné plochy ZB16 byla vypořádána rovněž velmi stručně odkazem na existenci proluky a návaznost na zastavěné území, aniž by se ovšem rozhodnutí zabývalo tvrzením obsaženým v námitce, že se o proluku nejedná. Pro svoji irelevantnost neobstojí argument, že se se zastavitelnou plochou ZB16 počítalo od začátku příprav na návrhu ÚP.
107. Na tu pasáž námítky, v níž navrhovatelé namítali, že tato plocha byla vymezena v rozporu s cíli územního plánování směřujícími k ochraně nezastavitelných ploch, neboť byla vymezena za situace, kdy v zastavěném území obce existují zastavitelné, ale nezastavěné plochy, rozhodnutí o námitce nereaguje fakticky vůbec (v tomto krajský soud ještě doplňuje svoji argumentaci ve vztahu k důvodnosti námítky B.2).
108. Za této situace krajskému soudu nezbylo, než vyhovět i návrhu na zrušení Územního plánu v části rozhodnutí o námitce navrhovatelů č. 9 (**viz výrok III. tohoto rozsudku**). A to v celém rozsahu, neboť toto rozhodnutí je s ohledem na shora konstatované právní závěry Nejvyššího správního soudu nezákonné rovněž v té své zbývající části, kdy obhájuje nezákonné variantní řešení dopravního koridoru v dané lokalitě – viz návrhová námitka A.
109. Jako další v pořadí považuje krajský soud za vhodné a účelné zabývat se návrhovou **námítkou B.4.**
110. Nutno předeslat, že v rámci ní napadli navrhovatelé rovněž (byť poněkud skrytě, ve velmi stručné a obecné podobě) nezákonnost a nesprávnost stanovisek vydaných dotčenými orgány (těch, na které je odkazováno v rozhodnutí o námitce na str. 171 – 172

ÚP). Konkrétně jde o stanovisko Správy CHKO Orlické hory (stanovisko AOPK ČR č. j. 0294/VC/16 ze dne 27. 9. 2016), a o stanovisko ohledně vyhodnocení vlivů na životní prostředí vydané dle § 10g zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „stanovisko SEA“). Nezákonnost a nesprávnost uváděných stanovisek je dovozována s ohledem na dikci § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že stanoviska nerespektují zásady ochrany krajinného rázu vyplývající z uváděného ustanovení a to tím, že zní kladně k vymezení plochy ZB16 ÚP.

111. K této výše uvedené dílčí části návrhového bodu B.4. krajský soud uvádí, že obě výše uvedená stanoviska jsou tzv. stanoviska prostá (a contrario stanoviskům tzv. závazným, jejichž závaznost musí stanovit zákon). Orgán schvalující koncepci je povinen zohlednit stanoviska, podmínky i požadavky plynoucí ze stanoviska, nemusí je však bezvýhradně do výsledku koncepce promítnout (to vše však za řádného odůvodnění, proč k odchýlení došlo). Obě stanoviska se k vymezení plochy ZB16 vyjádřila kladně, obsah napadeného Územního plánu je tedy s jejich obsahem plně v souladu.
112. Co ale považuje krajský soud při posuzování důvodnosti této námitky za relevantní, je fakt, že tato specifikovaná dílčí část žalobního bodu B.4. je vymezena zcela obecně, neboť je tvrzena – bez jakékoliv další konkretizace – pouze nezákonnost a nesprávnost uvedených stanovisek.
113. Ohledně této problematiky odkazuje krajský soud na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „... je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“
114. Ve světle shora uvedeného musel krajský soud konstatovat, že tato část dané návrhové námitky byla vznesena ve zcela obecné rovině, soud se jí proto mohl zabývat pouze ve stejné míře obecnosti. Jelikož žádnou zjevnou nezákonnost či nesprávnost v obsahu uvedených stanovisek neshledal, důvodnosti těchto návrhových tvrzení přisvědčit nemohl. Tím považuje vypořádání této námitky za zcela dostatečné.
115. V další části návrhové námitky B.4 (která byla její podstatou) navrhovatelé namítali v souvislosti s vymezením zastavitelné plochy ZB16 rovněž porušení principu proporcionality. Tato část námitky si zasloužila větší pozornosti, protože jak plyne z popisné části tohoto rozsudku, byla dostatečně konkrétně vyargumentována.

116. Krajský soud předně konstatuje, že v Původním rozsudku KS tuto argumentaci důvodnou neshledal, ale obdobně a z týchž důvodů jako tak učinil již u posouzení námitky B.1, musel tyto své názory přehodnotit.
117. Již při posuzování důvodnosti návrhové námitky B. 2 krajský soud popsal, na kterých místech Územního plánu se nachází zmínky o zastavitelné ploše ZB16 a jak je její vymezení odůvodněno. Již jen stručně proto opakuje, že na str. 17 je tato plocha vymezena s tím, že se má jednat o malou zastavitelnou plochu vymezenou v proluce stávající rozvolněné zástavby ve východní části lokality Betlém, přiměřeně má být respektována stávající vzrostlá zeleň v ploše, bude na ní možno umístit maximálně 1 hlavní objekt, nezastavěná část plochy přiléhající k hlavnímu objektu bude využita jako neoplocená zahrada s volným přechodem do krajiny, maximální koeficient zastavěných ploch a zpevněných ploch je 0,14. Zcela shodně je pak tato zastavitelná plocha charakterizována v Odůvodnění ÚP na str. 89. V reakci na námitku navrhovatelů je pak v rozhodnutí o námitce (str. 172) uvedeno, že *„Zastavitelná plocha ZB16 je v ÚP vymezena mezi dvěma enklávami zastavěného území v prostoru, který má jednoznačně charakter proluky. Plocha při svém jižním okraji navazuje na stávající zastavěné území a je určena pro případnou realizaci maximálně jednoho hlavního objektu bez oplocení k němu přilehlé plochy.“* S dodatkem, že tato plocha byla v ÚP navržena již od prvotního návrhu ke společnému jednání.
118. Proč ale? Z jakého důvodu byl předmětný pozemek do této zastavitelné plochy zařazen? To z obsahu Územního plánu není zřejmé.
119. Krajský soud musí dát za pravdu navrhovatelům v tom, že není jasné, zda se tak stalo na základě požadavku či potřeby vlastníka pozemku nebo z důvodu existence nějakého veřejného zájmu (snad potřeba obce na zvýšení počtu zastavitelných ploch pro rodinné domy z důvodu snahy o navýšení počtu obyvatel?).
120. Teprve v jednom z vyjádření po vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení odpůrce poznamenal, že o zařazení předmětného pozemku do zastavitelné plochy požádal jeho vlastník. Při přezkoumávání opatření obecné povahy správní soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Přezkoumává tak napadené opatření v podobě, v jaké bylo oznámeno, k jakémukoliv jeho dodatečnému odůvodňování proto nemohl přihlídnout.
121. Důvodem pro vymezení této zastavitelné plochy nemůže být sama o sobě skutečnost, že se daný pozemek má nacházet v proluce a navazuje na stávající zastavěné území, jak je uvedeno v rozhodnutí o námitce. Z urbanistické koncepce obce vymezené ÚP (kapitola 3.1) sice plyne, že jednou ze zásad je umísťování zastavitelných ploch do tzv. proluk (k tomu ještě v podrobnostech dále), ale to samozřejmě neznamena, že každá taková lokalita musí být do zastavitelné plochy zařazena.
122. Obsahem každého územního plánu musí být vždy odůvodnění toho, proč jsou ty které pozemky zařazeny do určitých funkčních ploch, proč některé pozemky a za jakých podmínek zastavitelné být mohou a některé nikoliv.
123. K tomu ovšem dle názoru krajského soudu v Územním plánu, jak plyne ze shora uvedeného, nedošlo. A to ani v jeho výrokové části, ani v jeho odůvodnění, ani v rozhodnutí o námitce navrhovatelů, v němž zejména, s ohledem na znalost konkrétních výtek navrhovatelů, byl pro takové odůvodnění a objasnění prostor.

124. Na jedné straně tak stálo vlastnické právo navrhovatelů k pozemku, resp. veřejný zájem na ochraně nezastavěného území, ochraně životního prostředí a zachování krajinného rázu lokality, které mají být dle tvrzení navrhovatelů zařazením předmětného pozemku do zastavitelné plochy ZB16 narušeny. Na druhé straně pak měly stát jiné veřejné zájmy nebo práva či zájmy a potřeby jiných osob odůvodňující vymezení této zastavitelné plochy v dané lokalitě. To vše, včetně poměřování těchto protichůdných zájmů a práv, mělo být patrné z obsahu Územního plánu, nelze to v něm však dohledat.
125. Odpůrce nebyl schopen (za předpokladu řádně zjištěného stavu věci) navrhovatelům konkrétně, racionálně a logickým způsobem na jejich námitky odpovědět a své „politické“ rozhodnutí o vymezení zastavitelné plochy ZB16 s funkcí pro bydlení na předmětném pozemku přesvědčivým a dostatečným způsobem, založeným na vlastních argumentech a názorech, obhájit.
126. Úkolem soudu při přezkumu zásahu do práv navrhovatelů je zjistit, zda si pořizovatel územního plánu nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánu naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda se v případě omezení vlastnického práva jedná o omezení v nezbytně nutné míře, vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli a je činěno nejšetrnějším možným způsobem.
127. V přezkoumávané věci dospěl krajský soud ze shora uvedených důvodů k závěru, že se odpůrci v Územním plánu nepodařilo racionálním, dostatečným a přesvědčivým způsobem odůvodnit své rozhodnutí o vymezení nové zastavitelné plochy s funkcí bydlení ZB16. Nepodařilo se mu tedy odůvodnit, proč zájem navrhovatelů na ochraně jejich vlastnického práva a veřejný zájem na ochraně nezastavěného území, na ochraně životního prostředí v dané lokalitě či na ochraně jejího krajinného rázu nepřevážily nad veřejnými zájmy nebo právy či zájmy a potřebami jiných osob svědčícími pro vymezení této zastavitelné plochy, když tyto nedokázal nikterak označit a specifikovat. K poměřování těchto protichůdných zájmů či práv v Územním plánu vůbec nedošlo. Nelze tak uzavřít, že bylo prokázáno, že jím zvolené řešení představuje omezení navrhovateli namítaných práv a veřejných zájmů v nezbytně nutné míře vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli a že tento postup představoval postup nejšetrnější možný.
128. Krajský soud zrušil část Územního plánu, kterou byla návrhová plocha ZB16 začlena pod funkční využití plochy „BV“ – bydlení venkovské, z důvodu uvedených při vypořádání námítky B.2, tedy pro její rozpor s hmotným právem.
129. Ze shora uvedeného ovšem plyne, že shledal ještě další důvod pro zrušení této části Územního plánu. Dospěl totiž k závěru, že v Územním plánu nebylo prokázáno a odůvodněno, že by vymezení zastavitelné plochy ZB16 bylo postupem proporcionálním ve smyslu shora popsaném.
130. Každý z těchto důvodů je sám o sobě dostatečným důvodem pro zrušení této části Územního plánu (viz výrok II.). I když důvod pro její zrušení spočívající v její nezákonnosti samozřejmě formálně předchází důvodu pro její zrušení spočívajícímu v její neproporcionalitě (viz závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2005-98). Oba tyto důvody však spolu úzce souvisí, resp. na sebe navazují, kdy důsledkem jednoho pochybení (viz důvody pro vyhovění námitce B.2) bylo pochybení další (viz důvody pro vyhovění námitce B.4).

131. Ze shora uvedených důvodů se tak již návrhové **námítce B.3** bude krajský soud věnovat pouze stručně, neboť problematiku v ní nastíněnou nepovažuje pro posouzení důvodnosti návrhu za tu nejvýznamnější. Její podstatou byla výtka navrhovatelů, že pokud ÚP odůvodňuje vymezení zastavitelné plochy ZB16 tím, že je umístěna do proluky, vytváří tím dojem, že se jedná o proluku ve smyslu § 58 stavebního, což dle jejich přesvědčení není pravda.
132. Je faktem, že pojem „proluka“ je používán na mnoha místech ÚP. Již v části 3 (Urbanistická koncepce) je založena zásada, že nové zastavitelné plochy budou umísťovány především do proluk. Nutno konstatovat, že napadený Územní plán ovšem tento pojem pro potřeby svého obsahu výslovně nedefinuje. To by jistě bylo vhodné i u řady jiných jím používaných pojmů, které se vyskytují např. v právních předpisech, a u nichž z toho důvodu může dojít např. k určitým nejasnostem spočívajícím v tom, co přesně lze pod ten který termín použitý v ÚP podřadit.
133. V takovém případě je ovšem dle krajského soudu třeba posuzovat obsah použitého termínu v souladu s obsahem té pasáže Územního plánu, v níž byl použit, a rovněž v souladu s kontextem celého Územního plánu. Pokud tedy odpůrce použil v části týkající se odůvodnění a východisek urbanistické koncepce pojem „proluka“, je zřejmé, že tak neučinil ve smyslu § 58 stavebního zákona obsahujícího pojem „stavební proluka“. Vyjádřil tím pouze skutečnost, že tímto termínem označená plocha představuje nezastavěnou enklávu v lokalitě, pro niž je typická roztroušenost a rozptýlenost zástavby, tedy jednotlivých stavebních objektů v ní se nacházejících, ať už jde o domy či chalupy. Použití tohoto termínu v ÚP dle krajského soudu nezakládá jeho nepřezkoumatelnost, nezákonnost, proporcionalitu ani porušení procesních pravidel v průběhu pořizování ÚP a to vše již vůbec ne způsobem zasahujícím do veřejných subjektivních práv navrhovatelů jako vlastníků nemovitostí Územním plánem regulovaných.
134. Je pravdou, že z obsahu Územního plánu (viz např. rozhodnutí o námítce navrhovatelů) mohl vzniknout dojem, že hlavním důvodem vymezení zastavitelné plochy ZB16 bylo to, že byla umístěna do proluky, tedy v souladu obecnými principy Územního plánu preferujícími využívání proluk. Že ovšem takové odůvodnění vymezení nové zastavitelné plochy ZB16 nemůže samo o sobě obstát, již krajský soud odůvodnil v předcházejících pasážích tohoto rozsudku.

IX. Náklady řízení

135. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měli úspěch navrhovatelé, neboť soud v podstatě v plné míře vyhověl jejich návrhovému petitu, mají proto právo na náhradu nákladů řízení, a to jak nákladů vynaložených v řízení před krajským soudem, tak nákladů vynaložených důvodně v řízení o kasační stížnosti vedeném před Nejvyšším správním soudem (viz § 110 odst. 3 s. ř. s.).
136. Navrhovatelé vyčíslili náklady soudního řízení v podáních doručených krajskému soudu dne 16. 5. 2022 a 31. 8. 2022. Krajský soud ověřil správnost a důvodnost požadovaných nákladů z obsahu soudního spisu. Některé z účtovaných nákladů řízení shledal důvodnými, některé nikoliv (k tomu v podrobnostech níže).

137. Navrhovatelé nesporně uhradili soudní poplatky za návrh ve výši 15 000 Kč a soudní poplatky za kasační stížnost ve výši 15 000 Kč, celkem tedy zaplatili soudní poplatky ve výši **30 000 Kč**.
138. Zástupce navrhovatelů účtoval náklady právního zastoupení (včetně platby soudních poplatků, náhrady hotových výdajů, náhrady promeškaného času a náhrady jízdného a včetně DPH) v celkové výši 99 900 Kč. S odkazem na ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu odměnu účtoval za společné zastupování více osob
139. Předmětem daného soudního řízení byl návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části ve smyslu § 101a a násl. s. ř. s. Navrhovatelé dovozovali svoji aktivní legitimaci z dotčení svých práv vyplývajících z existence jejich podílového spoluvlastnictví k pozemku p. č. 5314. Spoluvlastník takto dotčené nemovitosti má však možnost se proti opatření obecné povahy bránit i bez souhlasu ostatních spoluvlastníků, a to bez ohledu na případnou velikost spoluvlastnického podílu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Aos 1/2012-140 a 1 Ao 5/2010-169). Samozřejmě nic nebránilo tomu, aby návrh podali všichni spoluvlastníci dotčeného pozemku.
140. Jak ale plyne z usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 2. 2016, č. j. 26 Cdo 3964/2015, při společném zastupování jedním advokátem, jehož úkony se týkají všech jím zastupovaných osob stejně, by vskutku bylo nekorektní, aby výše odměny byla advokátovi mechanicky přiznána podle § odst. 3 písm. a) ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu a závisela tak na množství spoluvlastníků, aniž by jejich pluralita ovlivnila obtížnost či pracnost jejich právního zastoupení. Pro takové případy je přiměřenější stanovit společnou odměnu za jeden úkon právní pomoci pro všechny zastoupené.
141. O takovou situaci se jedná dle přesvědčení krajského soudu i v projednávaném případě. Argumenty všech navrhovatelů obsažené v návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, kasační stížnosti i v jejich vyjádřeních učiněných v průběhu soudního jednání byly totiž naprosto shodné, tedy totožné. Na obtížnost či pracnost jejich právního zastoupení tedy ten fakt, že se rozhodli podat návrh všichni tři, ačkoliv tak mohl bez jakýchkoliv právních následků učinit třeba pouze jeden z nich, neměl žádný vliv.
142. Zástupce navrhovatelů učinil ve věci 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, seps návrhu, seps repliky ze dne 17. 8. 2018, účast při jednání soudu dne 25. 9. 2018, seps kasační stížnosti, účast při jednání soudu dne 30. 8. 2022) po 3 100 Kč/úkon (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 6 úkonů právní služby po 300 Kč. V souvislosti s účastí na jednání soudu dne 25. 9. 2018 má dále právo na náhradu za promeškaný čas ve výši 800 Kč (8 půlhodin po 100 Kč) a na náhradu jízdného za jízdu vlakem na trase Brno – Hradec Králové a zpět ve výši 467 Kč. V souvislosti s účastí na jednání soudu dne 30. 8. 2022 má dále právo na náhradu za promeškaný čas ve výši 600 Kč (6 půlhodin po 100 Kč) a na náhradu jízdného za jízdu vlakem na trase Praha – Hradec Králové a zpět ve výši 296 Kč. Výše odměny tak činí **22 563 Kč**.
143. Protože zástupce navrhovatelů osvědčil, že je plátcem DPH, má nárok na navýšení odměny za zastoupení, náhrady cestovních výdajů a náhrady za promeškaný čas o DPH ve výši 21 %. Odměna za právní zastoupení tak činí **27 301 Kč**.

144. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení na straně navrhovatelů **57 301 Kč**.
145. A nyní k účtovaným nákladům řízení, které krajský soud důvodnými neshledal.
146. Zástupce navrhovatelů účtoval odměnu a náhradu hotových výdajů rovněž za úkon – sepis vyjádření ze dne 16. 5. 2022. Toto vyjádření však neobsahovalo žádnou právní argumentaci relevantní pro posouzení dané věci. Zástupce navrhovatelů v něm toliko odkázal na závěry Rozsudku NSS, souhlasil s projednáním věci bez jednání a provedl vyčíslení nákladů řízení.
147. Na základě shora uvedeného krajský soud závazal výrokem IV. odpůrce povinností navrhovatelům shora prokázané a specifikované náklady řízení uhradit k rukám jejich zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
148. Pokud jde o výrok V. týkající se problematiky nákladů řízení osob zúčastněných na řízení, pak pro jejich přiznání krajský soud neshledal důvody ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s., osoba zúčastněná na řízení se ostatně náhrady nákladů řízení ani nedomáhala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. srpna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: I. S.

